ANUL II — NUMARUL 14

6 PAGINI

Duminică 25 Octomvrie 1942

„VICTORIA" apare Duminica

REDACŢIA
Compania 2 Propagandă
M.C.G. a Armatei de Uscat

DESEN-ZINCO-TIPAR
Secţia Geografică
a Frontului de Răsărit

VICTORIA

FOAIA MILITARĂ A FRONTULUI DE RĂSĂRIT

Războiul acesta nu este numai o luptă de arme, este lupta de drepturi şi de dreptate.

Mareşal Antonescu

IN PRAGUL IERNEI

Problema care se pune acum în prag de iarnă nu prezintă aproape nici o greutate de rezolvat. Dela un capăt la celălalt al frontului, Germania şi popoarele aliate au luat toate măsurile necesare ducerii mai departe a războiului. Iarna din anul trecut, deşi ne-a suprins prin asprimea ei, totuşi, ea nu a putut fi o piedică în calea înaintării noastre. Ceiace preocupă armatele germane şi aliate, este chestiunea îmbrăcămintei de iarnă. In acest sens s'au luat toate măsurile ca ostaşul care se luptă pe frontul din răsărit să fie la adăpost de orice vitregie a vremii.

Dar repetarea iernei de anul trecut este cu totul exclusă. Chiar acum în Octombrie, se poate constata că timpul este cu mult mai bun decât cel din anul trecut, aşa că ostaşii noştri vor putea să continue lupta în cu totul alte condiţiuni.

In interiorul ţărilor noastre s'au organizat adevărate fronturi ale muncii. Incă din primăvara trecută, poporul german a lucrat cu multă hărnicie, ţinând să vină în sprijinul acelora cari stau neclintiţi dincolo de hotare. Mii şi mii de barăci prevăzute cu cele necesare încălzitului vor fi aşezate pe toată lungimea frontului, foarte aproape de linia de luptă. In adăposturi solid construite vor fi instalate sobe aşa că ostaşul va găsi acolo în tot momentul, căldură şi odihna.

Mai mult ca niciodată, poporul român a răspuns şi el cu toată dragostea la chemarea făcută de a se aduce tot ceiace este omenesc posibil, pentruca ostaşii noştri să nu mai cunoască necazurile unei ierni nemaipomenite.

Colectele ce s'au făcut în fiecare oraş, în fiecare sat sau cătun al ţării, au atins o cifră deosebit de impresionabilă. Peste un milion de obiecte de îmbrăcăminte vor fi trimise ostaşilor noştri. Dar strădania celor de-acasă nu s'a sfârşit. Munca este continuată cu puteri înzecite, căutându-se astfel să se răsplătească măcar în parte sacrificiul acelora cari şi-au părăsit căminurile pentru a aduce o soartă mai bună poporului român. Dar nu numai atât, diferitele donaţiuni în bani, ating cifra de optzeci milioane lei, sumă cu care se vor cumpăra haine, cojoace, căciuli, etc. şi care vor fi trimise imediat trupelor noastre.

Gestul fraţilor noştri din ţară trebuie privit ca o adâncă mărturie de dragoste, izvorâtă din treaza conştiinţă a poporului român.

Mai mult ca oricând, în spatele acelora cari îşi dau supremul tribut, ţara este prezentă cu tot ce are ea mai curat şi mai sfânt.

„V"

M. S. REGELE MIHAI
a inspectat unităţile navale

Marţi 20 Octombrie, Majestatea Sa Regele, însoţit de d-l general C. Pantazi, ministrul apărării naţionale, a sosit la Constanţa unde a inspectat unităţile navale române şi germane.

Majestatea Sa a fost primit la sosire de d-l amiral N. Păiş, ministrul aerului şi marinei, amiral I. Georgescu, general Sova, precum şi reprezentanţii autorităţilor militare şi civile.

M. S. Regele a inspectat o baterie grea de coastă, primind lămuririle date de comandantul bateriei privitor la apărarea portului Constanţa.

După aceasta Majestatea Sa a trecut pe la o baterie germană, apoi la centrul de hidroaviaţie, unde a asistat la o demonstraţie executată de o escadrilă de hidroavioane.

Apoi M. S. Regele a inspectat distrugătoarele Regina Maria şi Mărăşti, care au avut o acţiune victorioasă în decursul luptelor navale din Marea Neagră, purtate împotriva numeroasei şi puternicei flote sovietice. Distrugătorul Regina Maria şi Mărăşti au scufundat distrugătorul Moscova şi au avariat grav distrugătorul Harcov.

După terminarea inspecţiei, M. S. Regele a conferit decoraţiuni marinarilor care s'au distins în luptele purtate pe mare.

Cu această ocazie, d-l amiral Nic. Păiş a ţinut o cuvântare, în care a subliniat dragostea mare pe care Majestatea Sa Regele a arătat-o pentru Marina Regală Română, care a înţeles să fie la înălţimea chemării sale, luptând cu avânt împotriva puternicelor nave de războiu bolşevice, sau luând parte la luptele ce s'au dat pentru cucerirea Odessei şi Sevastopolului, cooperând strălucit cu trupele de uscat.

Astăzi, când flota bolşevică a fost silită să se retragă în ultimul port al sovietelor în Marea Neagră, Batum, ca o urmare a strânsei colaborări între marina română cu cea germană şi italiană, faptele de arme ale marinarilor români sunt demne de a fi cunoscute de întreaga lume. Alături de camarazii aliaţi, ei au ştiut să poarte cu glorie culorile româneşti, săvârşind acţiuni care au adus admiraţia fraţilor noştri de arme.

Chiar dela isbucnirea războiului, flota bolşevică a căutat să-şi impună superioritatea tonajului întreprinzând acţiuni temerare împotriva coastelor noastre şi în Delta Dunării.

Din primele zile, chiar, unităţile navale româneşti, s'au aruncat cu îndârjire în luptă, contra unui inamic de douăsprezece ori mai mare, smulgând prin iniţiativă şi curaj victorii importante.

In lupte navale, sau executând acţiuni de dragare a câmpurilor de mine, transporturi de muniţii sau patrulare, marinarii români s'au arătat totdeauna gata de jertfă. Datorită lor, colosul bolşevic de pe mare a primit lovitura de moarte, fiind astăzi la capătul sforţărilor sale.

FRONTUL MUNCII

In proclamaţia sa dela 6 Septembrie 1942, Mareşalul Ion Antonescu, Conducătorul Statului, ne subliniază în cuvinte dintre cele mai înţelegătoare sensul victoriei, spunând:

„Războiul nu se câştigă numai pe câmpul de bătae, ci şi prin unitatea morală şi economică a poporului întreg".

Războiul dus pe front, fie la graniţele ţării, fie undeva departe în urmărirea inamicului până la îngenuncherea lui, nu poate fi câştigat numai cu arma în mână. Dacă ostaşul din linia întâi nu va fi secundat în elanul său de ostaşii din eşaloanele imediat următoare, cari să-i pună la îndemână materialul de luptă cu aceiaşi repeziciune, dacă aceştia la rândul lor nu vor fi aprovizionaţi din timp din interior, atunci tot efortul şi tot succesul cucerit în sbuciumarea câmpului de luptă, se va irosi.

Mai mult încă. In situaţia în care se găseşte astăzi, depărtat cu sute şi mii de kilometri de casă, ostaşul român ştie că în Patrie totul se desfăşoară nu numai normal, dar cu grije specială atât pentru cei cari luptă, cât şi pentru nevoile populaţiei lipsită o clipă de braţele vânjoase ale lor, ale celor plecaţi pe front la chemarea Ţării.

Stând de veghe pe ţărmurile de Apus ale Mării Negre, înfruntând povârnişurile prăpăstioase ale Caucazilor, sau călărind pe caii le prin stepele Volgei şi ale Calmuciei în goană după inamic, el, oricât ar fi de departe, se simte cu sufletul lângă ai lui, pe văile sau câmpia românească.

Inima ostaşului român bate puternic pentru cei de acasă.

Insăşi sacrificiul lui, aici, pe pământ strein tot pentru un viitor mai bun închinat lor îl face.

In sufletul lui mare şi plin de jertfire, simte cum pătrund fiorii bucuriei, atunci când din Ţară sosesc la el veşti liniştitoare.

De un an şi patru luni, el n'a încetat o clipă să dea ţării veşti dintre cele mai bune şi mai măgulitoare pentru mândria şi fiinţa României de azi şi de mâine.

O singură dovadă, că şi cei rămaşi în Ţară ştiu să preţuiască jertfa lui, face pentru luptătorul de pe front foarte mult.

Dovada aceasta de conştiinţă faţă de situaţia în care ne găsim, ne arată gradul îmbucurător al sănătăţii morale de care dispune restul Poporului Românesc rămas acasă.

Poporul Românesc şi-a dublat puterile de muncă, nu numai pentru a suplini nevoile interne ale României, dar pentru a face faţă situaţiei de războiu a Ţării.

Acest fapt, nu este o vorbă aruncată în vânt, pentru a menţine o atmosferă necesară împrejurărilor în cari trăim.

El e o realitate.

Cu toate deplasările de unităţi spre front cu cadre de războiu, cu toate concentrările şi mobilizările necesitate, câmpurile au fost lucrate ca în timp de pace, iar în fabrici şi uzine se simte dorinţa manifestă de a fi la înălţimea sacrificiului frontului de luptă.

Una dintre aceste manifestări a prilejuit, spre bucuria întregei ţări, festivitatea care a avut loc zilele trecute la Braşov. D-l Prof. Mihail Antonescu, vice-preşedintele consiliului de miniştri, s'a dus acolo ca să răsplătească prin decoraţiuni, pe lucrătorii dela marile întreprinderi industriale locale, cari s'au remarcat printr'o conştiinciozitate deplină şi printr'o oferire totală pe câmpul de bătae economic al Ţării.

Fapta lor se ridică spre nivelul faptelor de arme ale luptătorilor de pe front, căci prin munca pe cari o depun şi cu produsele muncii lor, războiul poate fi continuat cu succes până la victoria finală.

Poporul nostru a ştiut în toate clipele grele ale istoriei sale să fie unit şi cuminte, lucru care i-a dat putinţa să dureze dealungul secolelor şi vitregiei soartei pe pământul ce i-a fost destinat de Dumnezeu. Acolo, în inima românismului, la Braşov, s'a subliniat încăodată, că Poporul Român ştie să răspundă la chemarea Neamului.

Orice manifestare de acest fel, venită din lăuntru, va avea darul să înzecească puterile celor plecaţi pe front.

In acest fel, ei sînt mândri de cei cari au rămas acasă!

Dr. G. I. C.

CHIPURI DE EROI

SERGENTUL NAIROCH

Toată ziua biciuiţi de o ploaie hapsână şi nemiloasă, venirea serii puse pe frunţile ostaşilor din grupa sergentului Nairoch un mare semn de întrebare: Cât dracu' o să mai ţie!?!

Uzi până la piele de ploaia care cădea într'una, păstra fiecare o tăcere care făcea ca tabloul atât de trist din ziua aceia să devină chinuitor. După douăsprezece zile de lupte grele, cu un inamic superior şi mereu împrospătat, ostaşii grupei sergentului Nairoch, care făceau legătura între cele două batalioane, stăteau pe ţeava dealului costeliu ce ducea spre cota 910.

Front mare, oameni puţini şi sleiţi de puteri din cauza eforturilor supraomeneşti pe care le făcuseră în repetatele lupte date contra asalturilor inamice. Şi cu toate acestea bolşevicii nu reuşiseră nici măcar să-i mişte, plătind scump fiecare încercare pe care o făceau.

In noaptea aceia ploioasă sperau că cel puţin vor avea linişte pentru ca să mai închidă un ochiu. De atâtea săptămâni nu dormeau decât epareşte, veghind încontinuu asupra inamicului. Dar băeţii noştri se înşelaseră. Artileria duşmană începuse să tragă şi brandturile îi ţineau isonul, sfredelind tăcerea nopţii cu explozii surde.

— Iar au început... Se vede treaba că ăştia au înebunit deabinelea, murmură unul dintre ei cu supărare în glas şi mestecând o înjurătură sdravănă.

Proectilele se spărgeau tot mai aproape, dar pe feţele băeţilor din grupa lui Nairoch nu se mişca nicio cută. Nu aveau să se sperie numai de atât. Tot ceiace îi supăra era ploaia... Ploaia aceasta mizerabilă, care totdeauna le-a făcut zile fripte. Se vede treaba că şi ruşii aleseseră într'adins timpul acesta pentru a porni contraatacul.

— De data aceasta ne mănâncă fripţi, domn' sergent, glăsui unul amărât.

— Nicio teamă băeţi, că asta-i apă de ploaie ca şi cea care ne plouă în cap şi ne-a udat până la piele. Mai bine pregătiţi granadele ca să le facem primirea mai caldă... că poate şi lor le-o fi frig. Şi apoi poate că ne-om mai încălzi şi noi...

Contraatacul ruşilor porni în sectorul din stânga grupei, cu intenţia de a împinge înapoi trupele noastre şi a degaja cota 910, la care ţineau ca la ochii din cap.

Sergentul Nairoch nu mai aşteptă ca să vină ruşii la el ci o porni împreună cu grupa în salturi repezi, deschizând din mers foc asupra bolşevicilor, care le căzu în flanc, pro-

(Urmare în pag. 2-a)

SLOVE DIN TRANȘEE

In această pagină vom publica tot ceeace mintea și sufletul ostașului poate să dea. Bun s'au rău, vom primi cu toată dragostea, frânturile ieșite din condeiul acelora care, lăsând pentru o clipă arma rezemată de tranșee, vor toarce din vălmășagul năprasnic al focului slovă dăltuită în veac.

MAMEI

Trec zilele domol și greu
Sub negura de vremuri,
Cu ele trec tot ce am eu
Mai scump, lăsat de ceruri.

In vis mi-apari îngenunchiată
In fața Blândului Isus,
Rugând ca sănătos să'ntoarcă
Acel ce'n luptă ți s'a dus.

O! mamă dragă, știu că plângi
Te știu de altădată,
Când fruntea'n lacrimi îmi udai
Venind dela Armată.

A ta durere eu o simt;
Și de-ași avea putere,
Aș face tot. Numai să-ți fiu
In viață mângâere.

Dar ah! Afar' de tine eu,
Mai am o altă mamă,
Ce astăzi plină de nevoi
Cu glasul ei mă chiamă.

E Patria! E mama sfântă
A noastr' acelor care,
Cântăm cu aceiași limbă'n cor
Trecuturi milenare.

Ea ne adună sub drapel
Pe toți; cu mic, cu mare,
Să isgonim acel mișel,
Ce ne-a călcat hotare.

Sunt drepturi ce le moștenim
De mult sub acest Soare,
Și pentru care noi luptăm
Cu drag și cu onoare.

Tu plângi de dorul unui fiu
Ce poate, îl revezi iară.
Ea cum nu plânge pentru mii
Ce-au fost răpiți din țară?

Deaceia mamă eu îți spun
Că dor îmi e de tine,
Dar nici al Patriei suspin
Nu este șters din mine.

Ruga-voiu deci pe Dumnezeu
Ca să-ți mai lase zile,
Pân' ce cu bine, fiul tău,
Veni-va lângă tine.

Iar de e scris să mor p'aici
Neprohodit de nimeni,
Cât vei trăi înalță rugi,
S'o cruce pentru mine.

Cap. T.R. BACIU ST. GH.

CAVALERII CRUCII

Istoria Națională și Biserica Neamului nostru, scriu în cărțile lor de aur paginile cele mai glorioase și cele mai sfinte. Deopotrivă, Țara prin viteaza noastră oștire, cât și Biserica prin preoții săi, iau parte activă la războiul sfânt, dus împotriva bolșevismului distrugător de credință și civilizație umană.

Un sfert de veac, stăpânirea comunistă a căutat prin toate mijloacele să alunge de pe întinsul hotarelor rusești pe Dumnezeu, pentru ca la urmă să poată stăpâni toată lumea și pământul întreg. Deaceia, comunismul a declarat războiu chiar dela început lui Dumnezeu. Bisericele distruse sau batjocorite, altarele prefăcute în magazii și cluburi; clopotele amuțite, ne mai putând să dea glas de sărbătoare, iar de pe anvoanele locașurilor dumnezeești din Rusia pravoslavnică, nu se mai auzea cuvântul Evangheliei creștine.

Dar în momentul când bolșevismul atotdistrugător bătea la hotarele țărilor creștine și civilizate, Dumnezeu din cer a dat binecuvântarea sa divină armatelor noastre creștine, chemându-le la luptă sfântă pentru libertate, credință, Neam, Rege și Conducător.

Drept aceea, Dumnezeu a susținut cu braț înalt, eroismul bravilor noștrii ostași, sfințindu-le drumul din biruință în biruință. Alături de luptătorii noștri dragi, stau pe câmpul de luptă preoții oștirei, „cu crucea în frunte", cari în numele lui Christos și al întregii creștinătăți săvârșesc opera de reîncreștinare și renaștere sufletească a vechilor pravoslavnici din Rusia comunistă.

Adevărată lucrare evanghelică și românească.

Ne găsim cu regimentul de roșiori într'o comună din Rusia. Populația auzise că unitatea noastră are preot și însetați de cer, biserică și tradiție creștină, au cerut cu bucurie mare să-și boteze copiii din sufletul cărora bolșevicii au ucis pe Dumnezeu. Nu aveau locaș dumnezeesc de închinare, căci dușmanii crucii și ai mântuirii omului l-au distrus și săvârșirea sfintei taine așteptată de ei ani dearândul, s'a făcut în aer liber.

In frumoasa și binecuvântata zi de 26 August 1942, mamele cu sufletele mulțumite, și-au adus în brațe și de mână odraslele lor scumpe ca să primească pecetea Harului Duhului Sfânt și Botezul Domnului. La ora 12 s'au adunat tineri și bătrâni ca să ia parte la această slujbă sfântă. Unitatea noastră întreagă a luat parte până la comandant. Pe fețele tuturor se vedea o bucurie mare.

Taina Sfântului Botez a fost săvârșită de preotul Căpitan, confesorul unității. In timpul serviciului religios a cântat corul regimentului condus de Serg. T.R. Sandulovici Constantin.

Ofițeri și subofițeri, și unii din ostași au fost nașii noilor creștini. A fost într'adevăr un moment de înălțare sufletească pentru toți. Cu adâncă evlavie a fost ascultată săvârșirea tainei sfinte și ochii tuturor erau înrourați cu picuri de lacrimi, lacrimi de bucurie, căci momentul acesta solemn de rugă creștină, le amintea de marea tragedie spirituală a poporului rusesc. Tot timpul actului sfânt, părinții copiilor și cei mai intrați în ani se închinau și rosteau în gând rugăciunea lor fierbinte de mulțumire sufletească lui Dumnezeu. Au fost botezați cu această ocaziune un număr de 31 copii în etate de șase luni până la 10 ani.

Taina sfântă a fost urmată de cuvântarea bine simțită și frumoasă a d-lui Comandant al Unității. Din acest moment sufletele tuturor s'au luminat și curățit cu ozonul și mireasma caldă și duhovnicească a Evangheliei Mântuitorului. Cu toții au dat slavă lui Dumnezeu, că au fost învredniciți să mai poată vedea și simți momente sfinte de renaștere sufletească. La sfârșit li s'a servit o gustare creștină și românească, cu binecuvântarea preotului confesor militar.

Acest început de reîncreștinare și evanghelizare a avut apoi un rezultat însutit. In cursul lunii Septembrie au fost botezați de confesorul unității un număr de 136 copii, care au intrat în creștinism.

Să dea bunul Dumnezeu ca sămânța creștină semănată aici pe pământul desrobit al Rusiei pravoslavnice, să aducă roadă multă pentru slava numelui Său și al neamului nostru românesc.

Preot Căpitan
ARDELEANU PETRE

CANTEC PENTRU STALIN

Foaie verde-a bobului
Sus pe malul Donului
Stă Ion cu tunul lui
Face parte din 5 Greu
Să-i ajute Dumnezeu.

Trage salve vijelii
Pest 'ntinsele câmpii
Bate'n bolșevici cu sete
Căci l'au luat de lângă fete
Și iar bate și-i snopește
Până când îi prăpădește.

Foaie verde matostat
Un obuz greu a picat
In tunarii bolșevici
Făcându-i mai mulți și mici.

Foaie verde măr domnesc
De brandturi nici că vorbesc
Sar în mii de bucățele
Când trage greul pe ele.

Și-am zis verde trei gutui
Măi Staline tu ce spui
Anul ăsta te supui?!
Căci întinsa ta Rusie
Ai dat-o pe veresie.

Bolșevici tăi acum
Se prefac în praf și scrum
Cu vulturii din Carpați
Nu e chip ca să te bați.

Foaie verde și-o lăptucă
Stalingradul e pe ducă
Moscova urmează-apoi
De-o să-ți treacă de războ.

Măi Staline măi bădie
Neamul blestemat să-ți fie
Eși acuma din Kremlin
Pleacă iute la Berlin
Fă ce știi și cum mai crezi
Restul țării să salvezi
Căci de nu, veți pieri toți
Ca niște tâlhari și hoți.

Serg. PRISECARIU IOAN

DOINA

Frunză verde de masline
Am plecat în țări streine
Intr'o zi pe un soare blând
Am lăsat maica plângând
Ochișorii ei stau țintă
Gândurile o frământă
Că m'am dus din casa lor
Pe Stalin ca să-l omor
Să scăpăm noi de robie
Și pe frați de dușmănie
C'acest coadă de topor
A răsculat atât popor
Crezând că ne-am închinat
Dar mai rău s'a înșelat
Căci România este în lung
Dela Nistru până la Bug
Ce fâlfâe de vânt în sbor
Mândrul nostru tricolor.

Sold. NICOLAE RUSU

Ce scriu ziarele finlandeze despre România

In urma vizitei, ziariștilor finlandezi în România, toate ziarele din Helsinki publică lungi articole despre România, însoțite de fotografii.

Ziarul *Helsingin Sanomat*, sub semnătura d-lui Ninimluoto, redactorul său șef, publică la loc de frunte un lung articol intitulat: Zile de toamnă în România".

Impresia care îți rămâne depe urma frumuseții peisajului, spune între altele ziarul, este foarte puternică când sbori peste câmpiile din preajma Dunării, din Europa Centrală și de Sud-Est.

Prima impresie despre o țară, spune ziarul finlandez, rămâne totdeauna durabilă. Călătoria ziariștilor finlandezi în România a dat rezultate foarte pozitive. Un finlandez care sosește într'o țară străină în războiu se întreabă înainte de toate care este situația economică a țării.

In România am avut în această privință mari surprize. M'am plimbat pe străzile Bucureștiului ca într'un vis. Mă întrebam cum este cu putință să văd ceeace vedeam într'o țară în plin războiu. Automobilele circulă, pâinea, uleiul, carnea, etc. sunt cartelate, dar în practică nici nu se bagă de seamă. Se găsesc de toate. In special recolta de fructe este foarte bună.

In încheere, ziarul finlandez spune că toate acestea sunt foarte explicabile fiindcă România este o țară foarte bogată, admirabil organizată și condusă.

SERGENTUL NAIROCH

(Continuare din pag. 1-a).

vocându-le pierderi și derutându-i asupra forțelor care îi atacau.

Asaltul curajos al grupei reuși să împingă pe ruși înapoi, aceștia lăsând în mâinile „băeților" comandați de Nairoch numeroși prizonieri în frunte cu un ofițer, în afară de morții și răniții rămași pe teren.

In scurt timp după aceasta, în tot sectorul regimentului, contraatacul sovieticilor a fost respins, a doua zi de dimineață, după cum spunea, mult mai vesel decât în ajun (pentrucă eșise puțin soare) tot unul din băeții lui Nairoch:

— Acum e rândul nostru, fraților, să le facem și noi o „dimonstrație".

Cu astfel de ostași a fost cucerită faimoasa cotă 910.

Lt. rez. ALICU M. AUREL
reporter de războiu (P.P.)

POȘTA REDACȚIEI

Preot Cpt. Ardeleanu. Suntem bucuroși să vă avem colaborator permanent. Totodată vă rugăm să ne trimiteți și articole cu subiecte din viața oropsită a pravoslavnicului popor rus, căruia i s'a smuls prin regimul bolșevic tot ce avea mai scump: dreptul de a se ruga lui Dumnezeu. Nu ne îndoim că sunteți în posesia unui bogat material documentar în acest domeniu.

Preot Cpt. Rădulescu. Am primit poezia, pe care o vom publica. Vă rugăm să ne mai trimiteți, fiind bucuroși să vă avem colaborator.

Sergentul I. Sterian. Poezia e cam lungă și cu toate că ai început-o bine, ai terminat-o cam... repede.

O poezie nu trebue să fie neapărat lungă pentru a fi bună. Și apoi nici cu rima, nu prea te ai bine. Pentru cel ce scrie poezii se recomandă să fie în relații cât mai bune cu „Madam Rima", care, de felul ei, este foarte capricioasă. De exemplu:

Mult noi n'o să mai avem
Cu rușii să terminăm
Pe Stalin să-l jupuim
In țară să ne întoarcem.

Serg. maj. t.r. Conția Octavian. Am primit poezia „*Pământ ce nu se uită*" care este foarte frumoasă și pe care o vom publica. Ținem totuși să vă atragem atenția că puțin control în compunere nu v-ar strica.

De exemplu spuneți dvs.:

Popor ce-ai năvălit sălbatic
Din stepe cu arșițe,
Ai înecat un cântec
Și ai despletit cosițe
Căci laș este acela
Ce-a luat din bunul meu
Si-a întors și *manivela*
Contra lui Dumnezeu.

Cu „*manivela*" ați cam scrântit-o. Păcat de frumusețea celorlalte versuri.

Sold. Nicolae Rusu. Mai trimiteți-ne poezii cu subiecte mai recente, căci acela era de pe vremea când deabia trecuserăm Bugul acum un an.

Cap. Nicolae Pavel. Vă dau un sfat: nu mai scrieți poezii. De exemplu scrii matale:

Să ne întoarcem apoi victorioși din luptă
Vom așeza pe câmpul de bătălie numai flori și armonie.
Cununa desrobiri sale sfinte.
Că țara noi scăparăm de dușmani.

...Eu cred că mai bine e să scrieți proză.

Subof. mec. Balotescu Marcel. Am primit poezia „Eroul" dar e slabă. Să mai încercați totuși, pentrucă aveți idei frumoase, dar trebue să le stilizați. De exemplu:

Și astăzi acea țară
Ce de dușmani a fost călcată
Se ridică din nou mai frumoasă
Prin luptă și dreptate.

Serg. Prisecaru Ion. Poezia „Cantec pentru Stalin" merge. Suntem siguri că vom mai primi.

Locot. Constantin Răuțu. Am primit articolul pe care îl vom publica. Vă rugăm mai trimeteți.

Baciu St. Gheorghe. Mai trimiteți, dar mai scurte. Mai sunt și alți maeștri ai versului care doresc să fie publicați și spațiu avem cam puțin.

Z. B.

ARMATA ROMANA

Armata este scutul țării contra dușmanilor din afară și tulburătorilor ordinei interne. Așa scrie la carte și tot românul înțelege rostul armatei în țara noastră.

Ea nu formează o castă, un partid sau o unealtă în mâna unor tirani pentru satisfacerea ambițiilor personale.

Armata noastră este însuș națiunea. Așa a fost dela zămislirea neamului românesc așa este și astăzi și așa va fi totdeauna.

Pentru român este un drept și o datorie să facă armata.

Nu pot purta armele țării și nu pot avea cinstea să îmbrace haina ostașului, dezonorații, — pușcăriașii de orice categorie, — infirmii și nevolnicii, streinii sau înstrăinații.

La noi mai mult decât la oricare alt popor, creerea armatei s'a impus pentrucă în toate părțile am avut dușmani, iar bogăția și frumusețea țării noastre au deschis vecinilor pofta să ne cucerească patria.

Oricât de grele au fost vremurile, oricât de mulți au fost dușmanii, am rezistat și am putut să ne păstrăm ființa de popor civilizat și creștin și cu toate că avem în spate 2000 de ani dela plămădirea neamului românesc, nici o furtună nu a putut să ne dărâme.

Nevoia de a ne apăra moșia și credința poporului au impus crearea unei armate naționale care în vremuri de grea cumpănă să pună stavilă năvălitorilor.

Noi Românii, trebue să ne mândrim, că prima armată națională în Europa este armata română și domnitorul Mircea cel Bătrân este primul care organizează națiunea armată.

Datorită ei, țara n'a fost transformată în pașalâc turcesc.

La celelalte popoare ostașii armatei erau mercenari, adică oameni fără nici un căpătâi, de diferite naționalități, fără iubire de patrie și care erau plătiți de țara, cetatea sau orașul care îi angaja pentru apărarea lor în caz de războiu.

Acești mercenari, în lupte, se îngrijeau mai mult de jafuri decât de apărarea cetății.

In timp ce popoarele din Apus făceau sport din războiu, bătându-se provincie cu provincie, pentru interese sau ambiții personale ale principilor șefi de provincii, cu trupele lor de mercenari, în țările românești domnitorii își organizau ar-

matele pentru a-și apăra familia, moșia și credința de invaziile turcilor, tătarilor sau vecinilor cutropitori.

Apărându-și țara și credința, armatele române au oprit de atâtea ori puhoaele barbare, și nu le-au lăsat să pătrundă cu fărădelegile lor în apusul Europei.

In anul 1475 când Ștefan cel Mare sdrobește oștile turcești comandate de Soliman Pașa, la Podul Inalt, lângă Vaslui, Papa, șeful bisericii catolice îl numește „Apărător al lui Christ". In scrisoarea pe care i-a trimis-o, acest papă, scrie textual „Biruințele tale înțelepte și viteze au adus atâta mărire numelui tău încât toate gurile îl rostesc și toate inimile îl slăvesc".

Toată lumea știe că întreaga peninsulă Balcanică încă de pe timpul lui Mircea se afla sub stăpânire turcească; iar în anul 1526 după lupta dela Mohaci, Ungaria, cu Budapesta cu tot, este transformată în pașalâc turcesc și stă sub sabia pașalelor turcești 150 de ani.

Țările românești, datorită vitezelor armate naționale și înțelepciunii domnitorilor, n'au suferit această umilință.

Ele au avut domnii lor, administrația și credința lor și nicăeri pe teritoriul țărei n'am avut așezări turcești.

Și dacă în acele timpuri armatele române erau santinelele creștinătății în răsărit, tot lor le revine în 1918 și 1919 obligațiunea de a stăvili puhoiul bolșevic și pătrunderea lui în Europa.

Dacă alte popoare pretind ca o victorie câștigată într'o anumită bătălie, să o numească *bătălia lumii*, pentrucă s'a putut salva civilizația dela pieire — cum se poate numi oare victoria armatei române asupra oștilor unguresti bolșevizate de sub conducerea lui Bella Kuhn?

Prin ocuparea Budapestei de către Armata română în 1919 s'a distrus din rădăcină nucleurile de teroriști care aveau misiunea să propage ideile comuniste în întreaga Europă și au fost salvate dela spânzurătoare viețile atâtor nobili unguri care tremurau de frică ascunși prin beciurile Budapestei sau aruncați în temnițele unde mai 'nainte au suferit martirii neamului românesc care n'au avut altă vină decât aceia că erau români.

Acum, când baze noui se pun la construcția Europei, care se află în cel mai crâncen războiu de când îi lumea, care armată, după armata germană este în fruntea marilor bătălii din răsărit?

Armata română! Ea este prezentă și luptă pe întreg frontul rusesc și după cum a fost întotdeauna santinela creștinătății în răsărit așa este și acum scutul civilizației.

Armata română va trăi și se va întări mereu fiindcă știe că „A fost războiu de când este pământul și va fi războiu cât va fi pământul".

Maior D. MARINESCU

Rusia bolșevică „presează"

dar pe... Statele Unite

„Sunday Times", cunoscutul ziar britanic, nu poate ascunde îngrijorarea opiniei publice engleze, în ceiace privește soarta Rusiei Sovietice.

Marea întindere a teritoriilor, ocupate de armatele germane și aliate, au adus un mare deseschilibru în economia bolșevicilor, pământul cucerit prilejuind puterilor axei exploatarea unor bunuri imense, atât în materii prime cât și în produse fabricate.

Ingrijorarea din sânul populației engleze este destul de justificată, ținând seamă că aprovizionarea Rusiei nu se mai poate face.

Deaceia, Sovietele, descurajate de păcăleala cu cel de al doilea front, nu-și poate ascunde indignarea și presează neîncetat Washingtonul.

Strașnică-i *presiunea* bolșevicilor, dom'le!..

Inălțătoarea

sărbătoare muncitorească dela Iași

Duminică 18 Oct., în prezența d-lui Prof. I. Petrovici, ministrul culturii naționale și al cultelor, a participat la o măreață sărbătoare muncitorească.

In cuvântarea sa, d-l ministru Petrovici a arătat adevăratul rost al muncii noastre, în această vreme când poporul român își duce cea mai aspră trăire. Munca cinstită înseamnă cea mai aleasă comoară a sufletului omenesc. Și românul știe să dea tot ceiace are el mai de preț în mintea și inima lui, pentru a dobândi veșnicia unei dreptăți. Ajutorul pe care îl dau astăzi muncitorii din interiorul țării, fraților lor de dincolo de hotare, nu este altceva decât înțelesul unor clipe mărețe și pe care România le trăiește din plin. Munca noastră este afirmarea năzuințelor noastre drepte și pașnice. In pericol de a ni se sugruma nația, românul nu a putut face altceva, decât să-și ia arma și să pornească la o luptă hotărîtoare.

Muncitorii să fie mândri că pot lupta, în imediată apropiere de cruciații din răsărit, și că lupta lor întărește puterea de rezistență a Neamului.

*

In aceiași zi, s'a făcut deschiderea Universității și a Facultăților ieșene, precum și desvelirea monumentelor marilor noștri înaintași, Titu Maiorescu, Vasile Conta și A. D. Xenopol.

INFORMAȚIUNI

— Crucea Roșie primește colete pentru soldați, Luni, Marți, Joi și Vineri, dela orele 8—12 a.m. și Sâmbăta pentru ofițeri.

— Luni 9 Noembrie, la Ateneul Român, va avea loc un mare concert pentru „Darul Ostașului".

— *La Preșdinția Consiliului de Miniștri* continuă să se primească sume de bani pentru „Darul Ostașului".

Până în prezent, s'a primit suma de lei 76.956.045.

— Refugiații și expulzații din Transilvania, precum și locuitorii comunei Bulboaca, au adus viile lor mulțumiri d-lui Mareșal Antonescu, care, cu o nemărginită grije părintească a venit în ajutorul lor.

— *Eforia militară pentru militarii activi și invalizii de războiu*, va avea un palat cu toate instalațiile moderne, care să servească acelora cari au dat tributul lor, țării.

Monumentala clădire va costa, după toate calculele specialiștilor, peste un miliard lei.

Cei cari vor contribui la desăvârșirea acestei opere vor primi numele de efori și vor fi cinstiți ca și demnitarii statului.

— In curând se va judeca recursul autorilor atentatului mișelesc făcut asupra ambasadorului german von Papen.

— D-nii Col. Mihăilescu și Bănescu din Secția Propagandei au luat contact cu conducerea militară a propagandei germane.

— Corespondentul ziarului englez *Times* la *Washington* arată că neînțelegerea de păreri a anglo-saxonilor va duce, — hotărît — la o accentuată slăbire a forțelor lor.

— Studenții, școlarii de curs teoretic, comercial și industrial, născuți în anii 1924 și 1925, precum și acei tineri din contingente mai vechi, cari au fost amânați pentru studii, sunt obligați să se prezinte la Centrele Premilitare de care aparțin, aducându-li-se la cunoștință că orice abatere dela aceste dispoziții va fi sancționată.

TIMOSCENCO SE PREGATEȘTE...

Un avion german de recunoaștere a constatat că, între Don și Volga, se observă la inamic o vie activitate, care are ca scop creiarea unor noui linii de rezistență.

Timpul ploios silește pe Timoscenko să ia măsuri pripite, pentruca trupele sale să nu fie cumva zărite de „Generalul Iarnă"...

Da, poate, adăpostul bolșevicilor va fi mai nimerit sub pământ...

Locot. Munteanu Alex, n'a fost făcut prizonier!...

Cu ocazia unuia din contra-atacurile disperate pe care le-au dat bolșevicii cu intenția de a întârzia cucerirea Stalingradului de către armatele germane și române, în sectorul unui regiment de dorobanți prahoveni, s'a petrecut un episod în care eroismul se unește cu tragicul.

Locotenentul Munteanu Alexandru, comandant de companie, a avut de oprit cu oamenii săi năvala unui număr copleșitor de dușmani. Ore întregi, ostașii noștri au rezistat cu înverșunare, cu toate că unul din flancuri le rămăsese descoperit.

Când rușii au pătruns în poziția românească, românii i-au întâmpinat cu baionetele și grenadele.

Peste tot, unde primejdia era mai mare, ofițerul înflăcăra pe bravii lui ostași cari, năprasnici, se abătuseră peste inamic, copleșindu-l cu totul.

Lupta era acum pe viață și pe moarte. Ostașii noștrii loveau în stânga, în dreapta, învăluind liftele. Un glonte vrășmaș însă scoate pe ofițer din luptă. La gândul că ar putea să cadă în mâinile bolșevicilor, acestuia nu-i mai rămâne decât să-și zboare creierii. Cu un ultim efort și-a scos dela brâu revolverul și l-a întins unui ostaș din apropiere, spunându-i,

— „Nu vreau ca bestiile să mă aibă viu în mâini. Ochește-mă în cap și trage!"

Ostașul, un caporal, la privit uimit. Cu toate că ar fi voit din tot sufletul să-și ajute comandantul, îi era peste putință să execute ordinul a cărui grozăvie îl cutremura. Respingând cu duioșie mâna care strângea revolverul, abia reuși să îngâne:

— „Cum puteți să-mi cereți așa ceva, domnule locotenent?!"

*

Și rușii, nimiciți de bărbăția infanteriștilor români, dacă ar fi ajuns la locotenentul Munteanu, nu l-ar mai fi putut lua prizonier.

Iși dase sufletul privind la fuga dragilor lui ostași cari se năpustiseră asupra celor cari voiseră să sfarme Crucea.

Slt. rez. TUDOSIE ION
reporter de războ P. P.

Pierderile flotei sovietice

din Marea Neagră

Dela începutul războiului și până acum, flota Sovietică din Marea Neagră a avut următoarele pierderi: 2 crucișetoare, 2 submarine, 7 canoniere, mai multe remorchere, vase petrolifere și alte vase mici.

Totuși, față de numărul de vase sovietice, care depășește tonajul unităților noastre marine din această mare, noi ducem și mai departe lupta, pricinuind bolșevicilor noui și importante pierderi de neînlocuit.

Refugiată la Batum, ultimul port care încă se mai află în mâna sovietelor, flota inamică își trăiește ultimele clipe.

Dece nu toţi cetăţenii sovietici sunt comunişti?

„E o eroare a se crede că majoritatea cetăţenilor Uniunei Republicilor Sovietice Socialiste, sunt membri ai partidului comunist. Acesta n'are două milioane de aderenţi".

Pierre Delhommé
„Ce-am văzut în Uniunea Sovietică" (Paris 1937).

Ne preumblăm după bunul nostru plac, de aproape 16 luni prin Rusia Sovietică, mulţi „am prins" chiar binişor limba rusă sau dialectul ucrainian şi nu ne putem dumiri asupra marei enigme pe care o reprezinta U.R.S.S din punct de vedere social şi politic.

Curios lucru! O ţară care în 1917 părea să fie sătulă de oprimarea ţarismului şi clasei avute, care răstoarnă brutal şi sângeros fostul regim, pentru a-l introna pe cel comunist — pe care-l socotea salvator — ajunge după douăzeci şi trei de ani de regim comunist continuu, să... nu fie comunistă. Pentru concepţiile sănătoase ale europenilor, acest lucru ar părea imposibil; o poveste pentru copii cuminţi.

Totuşi, cele stabilite de noi la orice pas, ne spun că aşa e şi confirmă în acelaş timp cele spuse de mulţi dintre foştii „prieteni" ai regimului sovietic, cu puţin chiar înainte de începutul războiului actual.

Să facem o mică analiză a faptelor:

In anul 1920, adică la aproximativ trei ani dela începutul revoluţiei bolşevice în Rusia, Lenin promotorul ideei revoluţionare, declara formal: „După revoluţia din 1915, Rusia cu 150 milioane locuitori, a putut fi condusă de 130 mii proprietari moşieri, mulţumită unui şir de violenţe fără seamăn... Şi acum se mai susţine că Rusia nu va putea fi guvernată de cei 240 mii membri ai partidului bolşevic?"

Deci limpede şi fără posibilităţi de comentariu: în 1920, partidul comunist — regimul cel nou întronat de Lenin, numără mai puţin de un sfert de milion membri la 150 milioane locuitori, deci 0,16 la sută.

Se înţelege, că orice regim nou, care a avut de luptat cu stăpânirea veche, care s'a menţinut prin activitatea ce uza de căi lăturalnice, să fie restrâns la început. Dar după luarea puterii, cum au evoluat faptele? Numărul aderenţilor ar fi trebuit să crească în mod considerabil, să cuprindă întreaga massă a proleteriatului şi ţărănimei ruseşti, să se identifice aproape cu numărul dat de recensământul total al populaţiei.

In realitate, lucrurile s'au prezentat altfel: în lucrarea sa, pe care a publicat-o în 1937, la întoarcerea dintr'o plimbare prin U.R.S.S., un publicist francez, Pierre Delhommé prieten hotărît al regimului bolşevic, a subliniat fără dubiu:

„E o eroare de a se crede că majoritatea cetăţenilor U.R.S.S. sunt membri ai partidului comunist. *Acesta n'are două milioane de aderenţi*".

Deci, după douăzeci de ani de regim, cu tot sistemul de teroare, convingere şi privilegii, numărul comuniştilor înregimentaţi, nu creşte nici de 8 ori! Deabia atinge valoarea de 1 la sută...

Aceleaşi constatări le face un al doilea fost mare partizan şi prieten al bolşevicilor, tot francez, André Gide, în lucrarea sa „Retuşări la întoarcerea mea din U.R.S.S.", publicată cu puţin timp înainte de începutul războiului, tot la Paris. Scriitorul francez, pentru a sublinia adevărul celor susţinute de el, se justifică în felul următor:

„In tot cursul călătoriei mele în U.R.S.S. şi din toate explicările răuvoitoare ce s'au inventat spre a invalida criticile mele, cea mai absurdă este aceea care a căutat să le dea drept expresia unei lipse de satisfacţie personală. Niciodată n'am călătorit în condiţii mai fastuoase, cu vagon special şi cu cele mai bune automobile, având totdeauna camerele cele mai frumoase, la cele dintâi hoteluri şi masa cea mai abundentă şi mai aleasă... Nimic nu părea bun, prea delicat ca să-mi fie oferit!.. *Dar, aceste favoruri chiar mă făceau să văd necontenit deosebiri şi privilegii, acolo unde credeam să găsesc egalitate*".

Cu un cuvânt, „partidul" şi oamenii lui o duceau bine, împărăteşte. Mese bogate, automobile luxoase, locuinţe mai înstărite decât la noi în ţările burgheze. Dece populaţia cea mare a sovietelor „refuza" acest rai? „Refuza!.."

Nu ea refuza. Era *refuzată*, era isgonită, era alungată cu brutalitate dela masa acoliţilor partidului, tocmai pentru ca aceştia să se poată ospăta mai în tihnă şi îmbuiba pe subt ascuns cât mai mult. Căci cine sunt aceşti fericiţi, favorizaţi ai soartei, cari se adapă din iazul în care curge lapte şi miere al bolşevismului? Ne-o spune iar publicistul francez André Gide în lucrarea sa pomenită mai sus: *„De sus până jos, pe scara socială reformată de bolşevism, cei mai bine notaţi sunt cei mai servili, cei mai laşi, cei mai plecaţi, cei mai ticăloşi"*.

Iată din cine se compunea toată „floarea" regimului bolşevic. Ea refuza, ea alunga restul populaţiei de a pătrunde în partid.

Confirmarea acestor fapte ne-o dă însuşi numărul enorm de închisori politice, de lagăre de concentrare sau deportaţiune pe tot cuprinsul Uniunei Republicilor Socialiste Sovietice. La un număr de oameni ai regimului cari nici nu însumează două milioane de membri, totalul deţinuţilor, arestaţilor şi suspectaţilor de... contrarevoluţionism, întrecea formidabila sumă de... 18 milioane.

Optsprezece milioane deţinuţi, suspectaţi, duşmani ai regimului, trebuesc să se supună orbeşte partidului. Iar numărul celor trimişi la închisoare se mărea pe zi ce trecea. „Ciornaia Worona" pornea în fiecare noapte să-şi adune prada, dar noi membri în partid nu erau admişi cu uşurinţă. „Purgatoriul" impus de „Şefi" era atât de greu, încât rar cine se încumeta să-l treacă, chiar de ar fi fost din tagma celor anunţaţi de publicistul francez. Acel care se înregimenta în partid, trebuia să ştie din capul locului, că nu va putea să-l mai părăsească, fără să plătească scump acest lucru, de multe ori chiar cu viaţa. Iar odată intrat, trebuia să se transforme în unealta inconştientă a şefilor ierarhici şi să execute toate ordinele lor.

Se vede deci, că demoralizarea era principiul de căpătenie al noului adept al regimului. Dela intrare în partid scara decăderii urma o pantă vertiginoasă, până ce individul se pierdea definitiv în mocirla bolşevismului.

Mai rămân două aspecte ale problemei: 1. Cine *conducea* toată această mafie murdară, cine erau profitorii conştienţi ai acestui sistem nenorocit şi 2) ce se întâmpla cu restul populaţiei, cu aşa zisa massă a proletariatului şi ţărănimei?

1. La prima întrebare, răspunsul e simplu şi foarte uşor de dat, pentrucă îl ştim cu toţii, îl ştie toată lumea şi nici bolşevicii nu se feresc să-l destăinuiască: *toate sforăriile erau trase de evrei*, cari pentru a para orice neplăcere, luaseră lângă ei un număr de autohtoni. Astfel cu date mai precise, aflăm că „în organizaţia superioară a U.R.S.S., la 50 de funcţionari superiori ai Partidului Comunist şi ai Statului, sunt mai mult de 20 evrei, pentru 17 ruşi, în timp ce proporţia evreilor la populaţia totală a Uniunei, nu-i decât 1,8 la sută" (G. Obreja-Iaşi) Cifrele vorbesc pentru sine!..

2. Restul populaţiei ,acea enormă massă slavă, împestriţată cu fel şi chip de rase şi triburi, dela laponi la mongoli, dela arieni la semiţi, era în mod conştient ţinută într'o desbinare continuă cu ajutorul represaliilor şi al teroarei, profitându-se fie de nivelul cultural şi social scăzut al acestora, fie de deosebirea fundamentală în concepţiuni de viaţă, tradiţii şi credinţe.

Revenind la populaţia Rusiei europene, dela Vest de Urali, constatăm că în toate timpurile a existat un antagonism dintre cele mai puternice între ţărănime (muncitorul agricol) şi proletari (muncitorul industrial).

Toate încercările de a se nivela acest antagonism, au fost paralizate din primul moment, pentrucă ele nu conveneau partidului şi acoliţilor.

Celebrul jidov rătăcitor, Troţki Ahasver al timpurilor noastre, a mers mai departe în adâncirea antagonismului, cerând scumpirea produselor agricole. Propunerea lui, considerată la început ca o trădare a cauzei ţărăneşti, a majorităţii populaţiei, a fost adoptată după alungarea lui, atunci când proletariatul a început să se agite.

Pe ţăran îl puteai manevra mai uşor cu teroarea. El nu se pricepea de ce e luat, ce spune legea, unde începe şi unde se termină o nedreptate. Nu tot astfel stau lucrurile cu muncitorii industriali. Nu e mai puţin adevărat însă, că şi aceştia erau atât de abrutizaţi de teroare, încât la ivirea agentului G.P.U., deveneau nişte manechine, cari se pierdeau definitiv de frică.

Proprietatea agricolă a fost luată definitiv din mâinile particularilor şi împărţită în două mari categorii: „Sofhoz" şi „Kolhoz", ceiace însemna „Sowieţkoie Hozeaistwo" (gospodărie de stat) şi „Kolektiwnoie-Hozeaistwo" (gospodărie colectivă) — a micilor proprietari ţărani.

Cei ce s'au opus la darea pământurilor, au fost înglobaţi în clasa „Kulacilor" adică a ţăranilor înstăriţi şi hrăpăreţi, egoişti, asupra cărora s'a abătut o serie întreagă de persecuţiuni, mergând până la confiscarea bunurilor şi împuşcarea proprietarilor (în special dela 1930 încoace). Astfel, în ultimii zece ani, asistăm la terorizarea a 120 milioane ţărani agricultori, în scopul de a se realiza o reformă agrară, al cărei rezultat e pe departe de a fi rezolvat problema proprietăţii — fără a mai vorbi de cea a producţiei — agricole.

Reîntorcându-mă la situaţia lucrătorului neînregimentat în partidul comunist, constatăm, că dacă într'o anumită măsură şi *numai* pentru o *anumită categorie* de lucrători, situaţia s'a îmbunătăţit, restul îndură şi mai departe mizeria şi lipsurile.

Insăşi publicistul francez André Gide, îi caracterizează situaţia astfel: „Nu e de mirare, că lucrătorul sovietic, care, de îndată ce nu mai e printre cei favorizaţi, devine o fiinţă nenorocită, înfometată, turtită, strivită, nemai îndrăznind să protesteze şi nici măcar să plângă, inventează iarăşi pe Dumnezeu şi caută o ieşire în rugăciune. La ce omenesc ar mai putea să facă apel? *Căci, protestarea e un act de independenţă, care duce inevitabil, pe cel ce îndrăzneşte să-l comită, la plotonul de execuţie*"..

Iată deci schiţată în câteva cuvinte situaţia proletarilor, căci în cele mai puţin de două milioane membri ai partidului comunist, e greu să ne imaginăm, că a intrat *tot* proletariatul sovietic.

Acesta este adevărul asupra libertăţii de conştiinţă, libertăţilor individuale fizice şi morale ale cetăţeanului sovietic.

Deacea, de atâtea ori, când întrebăm pe nenorociţii eliberaţi din ghiarele bolşevismului, dacă au fost înscrişi în partid, se scutură ca la auzul unei mari nenorociri şi protestează cu indignare.

Nu este aceasta nici o încercare de a „se pune bine" cu noi ca ocupanţi, ci e simplul şi sincerul adevăr.

Regimul sovietic nu a fost în stare să rezolve nici una din laturile sociale ale problemei celei mari populative pe care şi-o propusese cu atâta îngâmfare la declararea revoluţiei universale în 1917 şi cu care a căutat să mintă omenirea timp de 23 de ani. Dacă nu veneau evenimentele din Iunie 1941, când Europa şi-a luat sarcina să tae fără milă nodul gordian al chaosului bolşevic, atunci s'ar fi terminat pe drept cuvânt, aşa cum spune André Gide.

„Şi poate că în curând, nu va mai rămânea din poporul rus decât călăi, profitori şi victime"...

Cap. T.R. CHIŢULESCU GH.
corespondent de război P.P.

LA STALINGRAD, JALE ŞI RUINE FUMEGANDE

Un ziarist german, care se află pe frontul dela Stalingrad, mărturiseşte în cuvinte deosebit de impresionabile ce a văzut pe străzile oraşului, în urma bombardării acestuia de către aviaţia şi artileria germană.

Nordul oraşului are un aspect jalnic. Nici nu ştii dacă te afli într'o lume adevărată. Parcă un uriaş cutremur de pământ a prefăcut totul într'o grămadă fumegândă, îngrozitoare. Printre resturile înegrite de jar, ies, — ca o crudă ironie a soartei, — cadavrele de bolşevici intrate în putrefacţie: Pe aici, a trecut pârjolul luptei. Şi paşii noştri sunt târîţi, mecanic, mai departe, şi tabloul ne pare şi mai tragic. Femei înebunite de groază, copii cu chipurile ca turta de ceară, umblă în neştire cu câte-o tolbă de zdrenţe în spinare. Aceştia sunt sacrificaţii ordinelor militare de a rezista până la unul.

Pretutindeni, aşa au ştiut bolşevicii să forţeze, prin teroare şi crime, sufletele lipsite de apărare.

N'am văzut în viaţa mea o mai crudă imagine, de cum am văzut la Stalingrad, îşi încheie spovedania ziaristul german.

Patria nu se cumpără!

Congresul evreilor din Filadelfia a cerut — concret — să se facă un guvern evreesc în Palestina.

Ziarul spaniol „Arriba" care comentează cererea evreilor americani, spune că îndrăzneala aceasta este caracteristică pentru evrei, dar ceia ce vor ei să aibe nu va folosi la nimic, chiar dacă o ureche bolnavă se va apleca la dorinţa lor, pentrucă „patria nu se cumpără"!

Zice ziarul mai departe:

„Da, Patria nu se cumpără şi dacă evreii reusesc să recurgă pe aceste căi caraghioase la o patrie a lor, credem că le va fi în scurt timp ipotecată!.."

Planuri zadarnice

Cunoscutul ziarist german Karl Nägerle se ocupă în „Berliner Boersenzeitung" de ţelul pe care îl urmăresc ruso-anglo-saxonii prin războiul care l-au iscat fără niciun simţământ omenesc. Mai departe, ziaristul constată că Rusia bolşevică nu urmăreşte altceva decât o revoluţie mondială, care să slăbească cu totul forţa sufletească şi morală a omenirii.

Desigur, poftei de acaparare a colosului bolşevic i se opune Anglia, care doreşte să aibă puterea imperială intactă, ca, apoi, spre paguba celorlalte popoare, de care a legat-o interese cu totul perfide, să fie singura beneficiară a muncii atător milioane de oameni, cari, prinşi ca de nişte tentacule, să sfârşească în neagra mizerie din care să nu-i mai poate scăpa decât moartea.

Dar faţă de planul „tavarăşilor" Statele Unite nu pot rămâne liniştite şi luptă şi ele, — pe hârtie, e drept, — să aibe... *puţină* hegemonie mondială...

Karl Nägerle se întreabă cum pot cele trei state să-şi ajungă planurile, dacă fiecare din acestea sunt obicinuite să tragă foloase pe spinarea celeilalte.

Fără comentarii.

Sală de operaţie în avion

Germanii au construit un nou tip de avion, prevăzut cu instalaţiile medicale necesare, în el putându-se să se facă — cele mai grele intervenţii chirurgicale.

In fiecare avion se află un chirurg şi toate uneltele necesare.

Cu acest avion au fost salvaţi numeroşi răniţi grav.

MERSUL OPERAȚIUNILOR pe FRONTURILE de LUPTA

— La Stalingrad, rezistența inamicului a fost nimicită de către trupele de asalt. Marea uzină de tunuri „Baricada Roșie" a suferit un violent atac, iar lucrările care se aflau aci au fost luate cu asalt, bolșevicii retrăgându-se în cartierul din apropierea uzinei. Dar și de-aici au fost scoși de trupele de șoc.

Terenul cucerit în oraș cât și în regiunea industrială, a fost curățit de rămășițele inamicului.

Obiectivele din interiorul și din nordul Stalingradului au fost atacate de aviația germană. Mișcările de transport și instalațiile de cale ferată dela răsărit de Volga deasemenea au fost bombardate.

— In vestul Caucazului, infanteria a ocupat noui înălțimi, iar un munte întărit cu 6 cazemate, printr'un urcuș aproape vertical, a fost luat prin asalt, reușindu-se astfel să se cucerească o bună poziție pentru continuarea luptei.

— Trupele germane și aliate atacând pozițiile inamicului, în sectorul Novorossisk-Tuapse, continuă să înainteze. Un baraj de peste 60 de lucrări fortificate a fost cucerit, Sâmbătă, numai în sectorul unei divizii de vânători.

La Nord-Vest de Caucaz, aruncătoarele de flăcări au pricinuit bolșevicilor pierderi mari. Asaltul pe care îl dau infanteriștii și vânătorii germani a ajuns de o violență fără seamăn.

Incercările bolșevicilor de a incendia pădurile cu scopul de a da noui contraatacuri, au fost zdrobite cu pierderi sângeroase pentru ei.

— In regiunea Rjev, pozițiile de luptă și cazematele au fost inundate din cauza ploilor torențiale.

Cu toată vremea rea, trupele germane n'au încetat o clipă să scape de sub observație pe inamic, mici formațiuni angajând lupte cu acesta.

— Pe frontul Terekului, inamicul a încercat să scoată trupele germane și române din pozițiile lor.

Aceste atacuri, date în massă, au fost fără efect. Românii au nimicit 4 tancuri bolșevice prin loviturile tunurilor anti-car, contraatacurile fiind respinse.

— Aviația italiană a atacat în ultimele două nopți, portul și orașul Gibraltar, trimițând lovituri în plin. Focurile care au isbucnit în urma atacului italian au fost observate de dincolo de granița spaniolă.

— In Africa de Nord, la El Alemein, 22 avioane de bombardament engleze, însoțite de 150 avioane de vânătoare s'au abătut asupra liniei germano-italiană. Incercarea de atac engleză a fost observată de către avioanele de recunoaștere germane. Imediat, avioane germane și italiene au ieșit în întâmpinarea inamicului, angajând lupta. Avioanele de bombardament și de vânătoare engleze au fost despărțite și împinse spre liniile de apărare anti-aeriană germano-italiană.

In luptele care s'au desfășurat, avioanele de vânătoare italiene au doborît 44 avioane engleze, iar aviația de vânătoare germană 11 și armele anti-aeriene 6 avioane.

S'a observat că multe avioane inamice, în retragere, au fost nevoite să aterizeze în deșert.

— Atacul pe care bolșevicii l-au dat în regiunea Voronejului, pentru a străpunge linia germană, nu numai că a fost respins, dar inamicul a pierdut numeros material tehnic și uman.

UN ZIAR ENGLEZ
despre neînțelegerile anglo-americane

Un ziar englez remarcă accentuata neînțelegere care există între Anglia și America.

Rezultatele dezastruoase pe care au avut să le întâmpine sovietele, ca și nereușita celui de al doilea front, au produs cele mai vii îngrijorări în tabăra anglo-saxonilor. Un ajutor american de proporții este exclus, deoarece Statele Unite trebue să îngrijească mai întâi de propria lor situație militară. Statele Unite nu pot uita că submarinele germane au intrat în estuarul fluviului Sf. Laurențiu. Loviturile pe care Japonezii le-au dat americanilor, au fost dureros simțite de aceștia. Atâtea unități navale au fost distruse cu atâta rapiditate, încât opinia publică americană a fost cu totul zăpăcită.

Conducătorii militari americani știu prea bine că lovitura japoneză din Oceanul Pacific va fi repetată de îndată ce clipa va fi potrivită.

Dar interesul și neliniștea Americei nu se explică numai din cauza pierderilor pe care au să le mai îndure bolșevicii, ci și din aceia că Anglia este bătută pe toate fronturile.

Dezolarea senatorului american Willkie nu este deloc exagerată. El a avut ocazia să vadă cât de aproape este sfârșitul bolșevicilor. Creiarea celui de al doilea front, pe care senatorul îl cere cu atâta urgență, apare ca o simplă iluzie, dar trebue să se facă ceva, altfel „prestigiul" forțelor anglo-saxone este pierdut.

America nu se poate întinde pe toate fronturile. China este hărțuită de japonezi și, lovită de lipsuri, foamete, ca și de dezastrul războiului, ea duce lupta în condițiuni foarte grele. Burma, singurul drum pe unde se scurgea aprovizionarea chineză, ocupată de forțele japoneze, reține atenția întregului câmp de luptă din Pacific, fiind ca un prag de care se împiedică anglo-saxonii.

Nepăsarea și lipsa de înțelegere americană este rău înțeleasă de Anglia. Statele Unite, obicinuite să tragă foloase pe spinarea altora nu numai că nu vor, dar nu pot ajuta cu nimic pe aliații săi.

Deaceia, supărarea engleză nu este cu nimic justificată. Alarma, pe care o dă senatorul Willkie, ar fi trebuit să se dea cu mult timp înainte. nu acum când Europa își călește dreapta și libera ei existență.

Anglia și America se găsesc acum la cea mai cruntă răscruce a istoriei lor. Alungate din toate părțile, ele nu pot decât să asiste la propriul lor sfârșit.

Pe malurile Volgei, popoarele Europei stau de veghe!

ȘTIRI EXTERNE

Berlin. — D-l Makenzie King, primul ministru al Canadei, la adunarea „optimiștilor, mărturisește că rezultatul sforțărilor engleze pe câmpurile de luptă nu este deloc favorabil pentru Anglia.

In luna Septembrie au fost pierdute, prin greve, în America, nu mai puțin de 318.829 ore de lucru.

*

Chung-Ching. — China de Sud este amenințată de o mare foamete, datorită faptului că recoltele, timp de doui ani, au fost distruse de adevărate ploi de lăcuste.

Starea fizică a chinezilor e deplină. Peste două milioane de locuitori sunt dați pieirii, deoarece statul nu poate să intervină cu nimic la ameliorarea situației.

Dar ceeace aduce o și mai mare îngrijorare, este înspăimântătoarea mortalitate a copiilor. Aceștia, lipsiți de hrana și îmbrăcămintea necesară și atinși de flagelul bolilor, se sfârșesc fără ca cineva să le vie în ajutor.

*

Lisabona. — Trimisul special al ziarului englez *Times* la Washington arată că neînțelegerea de păreri, care este tot mai accentuată între comandamentele anglo-saxone, va duce — hotărît — la pierderi incalculabile pentru aliați.

Senatorul american Willkie declară la Londra, că cel de al doilea front trebue pus în aplicare imediat în Europa.

In urma călătoriei sale la Moscova, senatorul american a constatat că numeroasele lovituri pe care le-au primit sovietele, dovedesc nu numai disperata situație a acestora, al cărui sfârșit este așteptat dintr'un moment într'altul, dar va pune Anglia și America în fața unui crud dezastru.

*

Vichy. — Trupele franceze continuă să reziste presiunei engleze pe care aceștia o fac asupra Madagascarului. In Sudul Ambositei, francezii au reușit să respingă nu mai puțin de cinci atacuri concentrate ale forțelor engleze.

Tokkio. — Trupele japoneze care au debarcat în insulele Salomon din Oceanul Pacific, au frânt rezistența trupelor americane, continuându-și, înaintarea.

*

Berlin. — Un vas petrolifer englez cu un tonaj de 5.000 tone a fost scufundat de un bombardier german în golful Suez.

*

Ankara. — In ziua de 1 Noem. va avea loc adunarea națională turcă.

*

San Sebastian. — Legiunea Spaniolă care luptă pe pământul rusiei alături de Puterile Axei, a sărbătorit un an de când a primit botezul focului.

*

Bangkok. — Fostul Șah al Iranului, despre care nu se știa nimic de mai bine de un an, își are exilul în insula Sf. Elena.

*

Genova. — Delegația de ziariști români a vizitat principalele instituții culturale din Genova.

Delegația română a fost primită cu multă simpatie de autorități.

*

Geneva. — Cu ocazia atacului aerian englez contra regiunei *Creuzot* au fost omorite 57 persoane din rândurile populației civile, 60 case distruse din temelie, 300 case avariate.

Au rămas fără adăpost 1.500 de persoane.

*

Amsterdam. — Un avion englez de bombardament a căzut pe acoperișul unei case, omorînd 25 persoane.

*

Geneva. — In Statele Unite s'a cerut închisoarea pe viață și pedeapsa cu moartea pentru sabotaj, spionaj sau alte acte care se dovedesc a servi inamicului.

*

Tokio. — Aviatori americani, făcuți prizonieri în cursul atacului asupra Japoniei și găsiți vinovați de acte neomenoase vor fi condamnați la moarte.

Regele Danemarcei accidentat

Copenhaga. — Regele Cristian al Danemarcei a suferit un accident pe când se întorcea călare către palat.

Buletinul medical arată că regele a fost rănit la cap și la urechea stângă.

Starea generală a suveranului este satisfăcătoare.

Comuniștii
contra intereselor engleze

Luând parte la congresul uniunii lucrătorilor de transporturi, d-l Bevin, ministrul muncii, a răspuns criticilor făcute de comuniștii englezi că Anglia nu ar fi dat Rusiei ajutorul promis, că nu poate să uite atitudinea acestora înainte de războiu. Ei au făcut tot ce le-a stat în putință ca să încurce sforțările Marei Britanii.

Mai departe, continuându-și cuvântarea, ministrul muncii engleze a lăsat să se înțeleagă, că situația grea în care se găsește astăzi Anglia se datorește în bună parte și acestor elemente potrivnice intereselor engleze.

Englezii au întrebuințat gaze otrăvitoare împotriva manifestanților din India

O știre din *Bangkok* aduce o veste senzațională:

Demonstrația indienilor din regiunea Allahabad împotriva asprelor măsuri pe care le-au luat englezii în ultimul timp, au mărit și mai mult nervozitatea poliției și trupelor britanice. Studenții naționaliști indieni au luat cu asalt mai multe institutii, cerând eliberarea fraților lor. La toate acestea, englezii au răspuns cu mitralierele, făcând numeroase victime în rândurile populației indiene. La sângerosul răspuns pe care la dat forța britanică, studenții au continuat mai departe să demonstreze.

Asupra acelora cari nu cereau decât drepturile lor de libertate, englezii ,lipsiți de cel mai elementar simț de omenie, au aruncat gaze otrăvitoare asupra mulțimii, care, prăbușită în fața *protectorilor*, au dat străzilor un aspect înfiorător.

Fapta criminală a acelora care se numesc apărători ai păcii, va rămâne ca o pată a istoriei britanice.

La Delhi s'a făcut o nouă serie de arestări în rândurile populației civile.

La Nangpoor au fost aruncate în închisoare opt persoane.

In orașul Amehdabat, săptămâna trecută, a început o grevă care nici până acum nu s'a terminat.

Față de acțiunea criminală pe care o duc în India, englezii nu vor întârzia să părăsească pământul pe care l-au batjocorit și exploatat fără milă.

PRIGOANA ARABILOR

Sunt cunoscute metodele pe care le întrebuințează englejii pentru pacificarea omenirii. O nouă dovadă de felul cum știe să lupte Anglia împotriva acelora cari nu împărtășesc țelurile ei, ne arată ce ar fi însemnat dacă înșelătoria și cruzimea acesteia ar fi reușit să stăpânească Europa.

Protestele arabilor din Siria și din Libanon n'au fost niciodată luate în seamă. Dimpotrivă, numeroase sunt cazurile când cei cari s'au ridicat contra nedreptăților au suferit cele mai aspre pedepse.

Din sursă oficială se anunță că în cele două ținuturi de mai sus, pentru arabi s'au dat în ultimul timp peste 1200 sentințe la moarte.

Totalul condamnărilor pentru arabi depășește cifra de zece mii de ani (închisori, muncă silnică și lagăre de concentrare). Un număr de 6000 arabi au fost aruncați în fiare, iar alți 1600 deportați.

Așa înțelege Anglia să facă dreptate!

ATENTIUNE!

Secția Propagandă din Marele Stat Major împreună cu Societatea Română de Radiodifuziune, anunță că emisiunile orelor ostășești (12,50 13,50) sunt transmise cu începere dela data de 22 Septembrie 1942 și de către postul pe unde scurte (lungime de undă 32.4 m., 9260 K. H. Z. 2 kw.).

Colete pentru front

Incepând din ziua de 20 Octombrie toate oficiile postale din țară au primit dispozițiuni în vederea expedierei coletelor pentru front.

Aceste colete vor conține numai obiecte de îmbrăcăminte, tutun și țigări, articolele alimentare nefiind primite.

Asigurarea transportului acestor colete pentru front se va face de către trenuri și caravane speciale.

S'au luat măsuri ca primirea coletelor să se facă la oficiile postale în mod rațional pentru a se evita întârzierea lor.

PRIM REDACTOR: LT. REZ.: AUREL M. ALICU.

Soldățel

CAPITOLUL III

...Tunarii sunt oameni cumsecade

14

Noaptea în cort cu el, Mațache, jos pe pae l-a culcat,
Însă Soldățel tot timpul, din suspine n'a 'ncetat.
Și în timp ce bucătarul, somn de plumb, dormea pe pat
Soldățel își luă bagajul și fugi în miez de noapte.

de
SERG. TR. ZENOBIE BÂNCILĂ
Reporter de Război P.P.

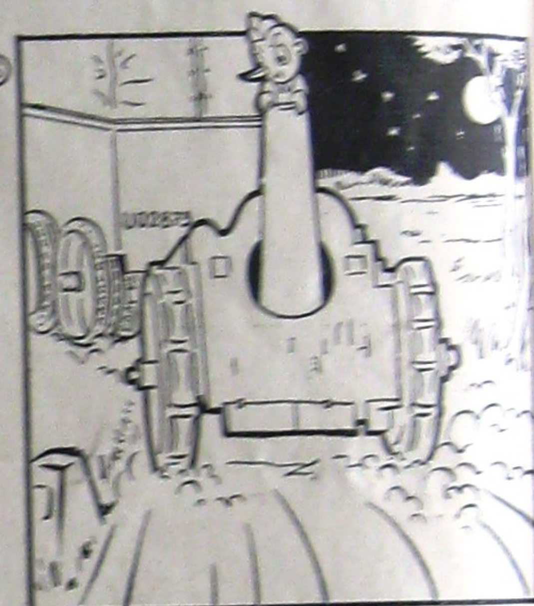
desene
SOLD. ALEXANDRU RAABE
din Secția Geografică

15

Când din cort eși afară, murmură o rugăciune
Și porni la nimereală, trist și plin de-amărăciune
Dar nu merse cine știe, locului s'opri deodată...
Întâlnise o coloană... și încă cum...? motorizată!

16

Ca să ia o hotărîre, mult pe gânduri nu a stat
Ci ca un ștrengar, din fugă, de-un tun s'a agățat
Poate că în crâng coloana, va avea să poposească
Și pe Flamură Voinicul, tot acolo să-l găsească.

17

Iar când se crăpă de ziuă și privi în jur uimit
El văzu cu ce anume, noaptea 'ntreagă a venit
Dar mai mare-i fu uimirea, să leșine zău să-și vie...
...Tunurile de o sută, erau puse-n „baterie".

18

Toți tunarii's în mișcare, țevile's sus se ridică.
— „Doamne, oare ce se 'ntâmplă, simt că am să mor de frică"
Și în clipa când servanții pregăteau de încărcat
Îl cuprinse amețeala și pe țeavă a alunecat.

19

Au sărit ca arși tunarii, nu știau ce să mai creadă
O păpușe năzdrăvană, tam-nesam din cer să cadă?
Comandantul însă 'n fine, repede și-a revenit
Și cu dragoste de tată a rostit: Bine ai venit!

URMARE